

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 80/2016
01.02.2017. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија: Предрага Трифуновића, председника већа, Звездане Лутовац и Јелене Боровац, чланова већа, у парници тужиоца Републике Србије, Министарства одбране, коју заступа Дирекција за имовинско правне послове у Београду, против тужене АА из ..., чији је пуномоћник Предраг Стојковић, адвокат из ..., ради исељења и предаје у државину, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 4544/15 од 02.09.2015. године, у седници одржаној дана 01.02.2017. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 4544/15 од 02.09.2015. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 4544/15 од 02.09.2015. године, одбијена је као неоснована жалба тужене и потврђена је пресуда Првог основног суда у Београду П 777/15 од 30.04.2015. године. Том пресудом, ставом првим изреке, тужена је обавезана да се са свим лицима и стварима исели из стана – виле у улици ... број ... у ... и да исту испражњену преда на коришћење и располагање тужиоцу. Ставом другим изреке је одбијен предлог тужене за прекид овог парничног поступка. Ставом трећим изреке, тужена је обавезана да тужиоцу на име трошкова парничног поступка исплати 380.500,00 динара.

Против наведене правноснажне пресуде донете у другом степену тужена је благовремено изјавила ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући правилност побијане пресуде у смислу члана 399. ЗПП („Сл. гласник РС“, бр.125/04, 111/09), који се у овом парничном поступку примењује на основу члана 506. став 1. ЗПП („Сл. гласник РС“, бр.72/11, 55/14), Врховни касациони суд је нашао да ревизија није основана. Доношењем побијане пресуде није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 361. став 2. тачка 9. ЗПП на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Није основан ревизијски навод тужене да је доношењем побијане пресуде учињена битна

повреда одредаба парничног поступка из тачке 12. цитиране законске одредбе јер су супротно наводима ревизије, разлози образложења ове пресуде о битним чињеницама јасни и непротивречни.

Према утврђеном чињеничном стању, правни претходник тужиоца је решењем бр.... од 23.07.1968. године доделио на коришћење оцу тужене ББ новоизграђену вилу у ул. ... бр. ... у ..., као носиоцу станарског права и за чланове његовог породичног домаћинства: супругу ВВ, сина ГГ и тужену. На основу овог решења је он закључио уговор о коришћењу стана 17.02.1969. године у својству носиоца станарског права у који су унети и сви чланови његовог породичног домаћинства. ББ се 1984. године иселио из спорне виле и преселио у ... јер се развео од супруге ВВ. Након пресељења у ... где је закључио други брак, ББ је решењем Савезног секретаријата за народну одбрану од 24.01.1986. године, додељен на коришћење трособни стан у ...,, површине 95,50 м², уз услов да Универзитет „ДД“ у ..., да сагласност Команди гарнизона ... да може да једнократно додели на коришћење двособни стан површине 51 м², власништво овог универзитета. Истим решењем се Команда одбране Града ... обавезала да његовој ћерки - овде туженој и бившој супрузи ВВ, додели на коришћење одговарајући стан у ... који ће по структури и површини бити у оквирима, критеријумима и нормативима ЈНА, те да након тога од њих преузме вилу у у Из ове виле се у међувремену иселила супруга ВВ и преселила се у ..., а иселио се такође и син ГГ. Команда одбране Града ... је током 1986. године, понудила туженој на коришћење троипособан стан у ул. ... у ..., који је она одбила да прихвати. Затим јој је током 1989. године, понуђен трособни стан, површине 87 м², у улици ... број ..., у ..., али је и овај стан тужила одбила да прихвати, са образложењем да јој не одговара структура тог стана. Сада пок. ББ је правном претходнику тужиоца дао изјаву 16.01.1991. године којом је потврдио да је њему коначно решено стамбено питање уз обавезу враћања предметне службене виле у ул. ... бр. ... у ..., Команди гарнизона ..., с тим да се његовој ћерки додели на коришћење одговарајући стан у Гарнизону ..., по структури до трособног, највише. Након ранијих покушаја решење стамбеног питања тужене, тужилац јој је упутио понуду од 14.05.1991. године са списком три трособна стана површина око 78 м², на коју тужена није одговорила. Правноснажном пресудом П 58580/10 од 15.10.2012. године, одбијен је тужбени захтев овде тужене која је као тужила у том спору, тражила да се утврди да има право да као члан породичног домаћинства ранијег носиоца станарског права ББ, настави да користи предметни стан – вилу површине 216 м², као носилац станарског права и да се Република Србија, Министарство одбране, обавезе да са њом закључи нови уговор о коришћењу предметног стана – виле. Тужена се налази у државини ове непокретности и исту користи са ћерком ЂЂ и њеном породицом.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања, правилно су нижестепени судови применили материјално право, налазећи да је престао правни основ тужене за коришћење спорног стана – виле, због чега је у обавези да се исели и преда је на коришћење и располагање тужиоцу, с обзиром да је наведеном правноснажном пресудом одбијен њен тужбени захтев за утврђење њеног права коришћења у својству носиоца станарског права као члана породичног домаћинства ранијег носиоца станарског права – свог оца јер се он својом изјавом од 16.01.1991. године, обавезао на враћање ове непокретности тужиоцу, односно

његовом правном претходнику, ако овај испуни своју обавезу доделе другог одговарајућег стана туженој. Правилно су закључили да ова изјава ранијег носиоца станарског права на предметном стану – вили, дата правном претходнику тужиоца има правни значај писменог вансудског споразума о раскиду уговора о коришћењу стана, на основу члана 58. тада важећег Закона о стамбеним односима („Сл. гласник СРС“, број 8/81...9/85). Када тужена није хтела да прихвати ни један од станова који јој је тужилац, односно његов правни претходник понудио на основу овог споразума, стекли су се услови за иселјење јер је одбијање понуде неоправдано.

Нису основани ревизијски наводи тужене да су нижестепени судови погрешно применили материјално право јер је предуслов за њено иселјење додела конкретног одговарајућег стана на коју се правни претходник тужиоца обавезао, управо из разлога што она није хтела да прихвати више конкретно јој понуђених трособних станова и једног троипособног. Наиме, у ситуацији када је тужилац извршио своју обавезу понуде одговарајућих станова из споразума постигнутог са претходним носиоцем станарског права, који се пак обавезао да ће му предметну кућу вратити ако се његовој ћерки обезбеди одговарајући стан до трособног, то не даје право туженој да настави да користи непокретност све дотле док не прихвати стан за који сматра да је одговарајући јер то може да оствари у посебној парници (уколико не дође до договора).

Ревизијом се неосновано истиче да је побијана пресуда заснована на погрешној примени материјалног права јер је требало применити Закон о стамбеним односима из 1985. године који је важио након иселјења сада покојног ББ из наведене виле – стана, а не Закон из 1981. године. Ово из разлога што је реч о суштински истим законским правилима, односно зато што пречишћени текст Закона о стамбеним односима објављеним у „Службеном гласнику СРС“, број 9/85 од 23.03.1985. године садржи: Закон о стамбеним односима („Сл. гласник СРС“, број 8/81 објављен 21.02.1981. године, осим члана 97. који је брисан) и Закон о изменама и допунама Закона о стамбеним односима („Сл. гласник СРС“, број 38/84 од 13.10.1984. године, осим чланова 37, 39. и 40, који су брисани).

Тачан је ревизијски навод да чланови 58. и 59. Закона о стамбеним односима (пречишћен текст – „Сл. гласник СРС“, број 9/85) не регулишу споразум о раскиду уговора о коришћењу стана, али се тиме не доводи у питање правилност материјалног права јер је могућност закључивања писменог вансудског споразума о раскиду уговора о коришћењу стана прописана у члану 61. цитираног Закона о стамбеним односима (пречишћен текст – „Сл. гласник СРС“ број 9/85), односно у члану 58 („Сл. гласник СРС“ број 8/81).

Правилно је одлучено о трошковима поступка на основу чланова 149. став 1, 150. став 2. и 158. ЗПП.

На основу изложеног, Врховни касациони суд је донео одлуку као у изреци пресуде на основу члана 405. став 1. ЗПП.

**Председник већа-судија
Предраг Трифуновић,с.р.**

За тачност отправака
Управитељ писарнице
Марина Антонић